

Regina Krónika

www.reginamundi.hu

XI. évfolyam 4. szám

2010. április 4.

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

Húsvéti kérdések

„Krisztus feltámadása – ha használhatjuk az evolúció elméletének a nyelvezetét – a legnagyobb mutáció, a legdöntőbb ugrás egy teljesen új dimenzió felé, amely az élet és annak fejlődése hosszú történelmében valaha is történt: ugrás egy teljesen új rendbe” (XVI. Benedek pápa).

A keresztény ember számára húsvét az egyházi év középpontja. Krisztus feltámadása ünnep, a szó legvalószínűbb értelmében. Olyannyira nagy ünnep, hogy nem csak egyszer tartjuk meg az év folyamán, hanem minden vasárnap erre emlékezünk, és ezért nevezzük a vasárnapot az Úr napjának. Akkor vajon miért van az, hogy még a keresztények között is a karácsonyt szokták látványosabban megünnepelni? Valóban, sem a küldött jókívánságok számát, sem az ajándékokat, sem az ünnepi díszeket tekint-

ve a húsvét nem fogható a karácsonyhoz. Talán azért van így, mert a karácsonyt a kereszténység nélküli társadalom is gond nélkül befogadta mint közös értéket, mint azoknak az érzelmeknek az ünnepét, amelyek legalább egy napra mindenkit abba az illúzióba ringatnak, hogy a „szeretet ünnepe” olyan közös érték, amellyel kapcsolatban mindenki egyetért? Mivel a karácsony egy gyermek születésének ünnepe, benne még a nem hívő is vigasztaló és reményt keltő szimbólumot láthat, valamit, ami közös érték, olyan ünnep, amely mindenkié. A húsvét nem ilyen. Míg a karácsony egyesít, addig a húsvét megoszt, míg a karácsony közös érték, addig a húsvétot látszólag értetlenség lengi körül. Karácsonykor egy ember születik, és mi van ennél szokványosabb? Húsvétkor egy ember feltámad, és mi lehetne ennél szokatlanabb, sőt hihetlenebb? A világ egy téli napon megértően elfogadja a jászolba tett gyermek történetét. Itt van azonban ez a tavaszi

vasárnap, amelyen ha valaki makacsul azt hiszi, hogy nem a halálé az utolsó szó, könnyen úgy járhat, hogy sarkatánnak tekintik, olyannak, akit nem lehet komolyan venni, mint Pál apostolt a korabeli Athén pogány „intellektüeljei”, amikor Krisztus feltámadásáról beszélt nekik. Mégis éppen ez az esemény teszi az evangéliumot igazi „jó hírré”.

Mi történt húsvét hajnalán abban a sziklába vajt sírban, amelynek bejáratát hatalmas kővel zárták el, és eléje még öröket is állítottak? Senki nem látta, hiszen a feltámadás eseményének egyetlen tanúja sem volt. A sírt őrző katonák nem láthatták, mert ők aludtak, az apostolok és a tanítványok sem látták, mert ők már pénteken szétfutottak félelmükben. Mária Magdolna is csak reggel találkozott a Feltámadással, amikor a sírhoz igyekezett. Először fel sem ismerte, azt hitte, hogy a kertész az. Péter és János is csak Mária Magdolna szavára siettek a sírhoz. János ért oda először, de ő nem ment be, hanem előreengedte Pétert, majd utána ő is belépett az üres sírba. Megragadja képzeletünket az evangéliumi elbeszélés: „Látta az otthagyt golycsot meg a kendőt, külön összehajtva más helyen. Látta és hitt” (Jn 20,6-7). Miért hitt? Talán mert eszébe jutottak Jézusnak a feltámadásáról szóló jóvendölései? Vagy talán amiatt hitt, amit a saját szemével látott? Talán a lepel összehajtogatásának Jézusra jellemző módja győzte meg arról, hogy a Mester feltámadt? Nem tudjuk. Senki emberfia nem volt ott, aki látta volna, hogy mi történt – az összehajtott lepel és a sírt lezáró kő ott voltak. Ezek tanúskodnának, ha meg tudnának szólalni. Tanúskodnak is a szent sír kövei, amelyekhez olyan sok hívő zarándokolt el a századok során. Mert ezek a kövek végül is beszélnek, sőt olykor

Fotó: Demény Anna

az emberek helyett is szólnak. Mintha bátorítást kapnának Jézus szavaiból, akit jeruzsálemi bevonulásakor tanítványai hozsannázva köszöntöttek. Akkor a farizeusok azt kérték tőle, hogy hallgattassa el tanítványait. Ő azonban így válaszolt nekik: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni” (Lk 19,40). De nem csak a kövek tanúskodnak róla, hanem a gyalocs is, amely feltehetően azonos a torinói lepellel. A rajta lévő titokzatos, festék nélküli kép olyan, mint egy negatív fotó, amely egy keresztre feszítve meghalt ember vonásait viseli. Ezek a tárgyak tanújelek, amelyek némán is beszélnek, és aláatra intik az embert. Ugyanis ott voltak, ahol mi nem lehetünk jelen. Mi ez? Az anyagvilág megszólalása Jézus feltámadásának ügyében?

Sokan találkoztak vele feltámadása után, és ezt nemcsak az evangéliumok írják le, hanem Pál apostol is felsorolja egyik levelében (1Kor 15,5–8). Elgondolkodtatók ezek a beszámolók. Megtudjuk, hogy Jézus feltámadott teste bár kitapintható, valóságos test volt, különbözött a miénktől. Bár nem volt szüksége táplálékra, együtt evett tanítványaival. Képes volt zárt ajtók mögött is megjelenni, és volt, amikor nem ismerték fel azonnal. A feltámadt Jézus teste megdicsőült test, amely már annak az új, megdicsőült anyagvilágnak a tulajdonságaival rendelkezik, amely az idők végén az új teremtesben valósul meg. Jézus feltámadása annak elővételezése, amiről a Jelenések könyve azt írja, hogy Isten a világ végén új eget és új földet teremt (vö. Jel 21,1kk).

Hogyan lehetséges a feltámadás, amely ellentmond minden emberi tapasztalatnak? XVI. Benedek pápa arra emlékeztet bennünket egyik homíliájában, hogy a döntő szempont az, hogy Jézus nem volt egyedül, mert nem önmagába zárkozott személy volt. Az élő Istennel volt azonos, mert ő a második isteni személy. Teljes egységben volt vele, aki maga az élet: nemcsak az érzelmi ráhangolásban, hanem olyan módon is, hogy Isten magába foglalta és átjárta egész

lényét. Élete nem csak a sajátja volt, hanem Istené is, ezért azt nem is vehették el tőle végérvényesen. Irántunk való szeretetből hagyta magát megölni, és éppen ezáltal szüntette meg a halál véglegességét, mivel benne már ott volt az élet véglegessége. Jézus azonos az elpusztíthatatlan étellel, oly módon, hogy az még a halálon keresztül is újra kisarjadt. Ezért húsvéti feltámadása – a kozmogónia nyelvét használva – olyan volt, mint egy fényrobbanás, mint egy szeretet- és életrobbanás. A létnek és az életnek egészen új dimenzióját vezette be, megkezdődött az anyagi világ átalakulása, ezért Krisztus feltámadása az új világ hajnala.

Mit jelent a feltámadás az élővilágnak? Mit jelent nekünk, embereknek? Mivel annyira kívül esik horizontunkon és minden emberi megtapasztaláson, csak a hitben tudjuk megragadni. Ezért fogalmaz így XVI. Benedek pápa már említett homíliájában: „Krisztus feltámadása – ha használhatjuk az evolúció elméletének nyelvezetét – a legnagyobb mutáció, a legdöntőbb ugrás egy teljesen új dimenzió felé, amely az élet és annak fejlődése hosszú történelmében valaha is történt ugrás egy teljesen új rendbe.” – Ha az evolúció elmélete körüli vitákra gondolunk, talán meglepő, hogy maga a pápa folyamodik Darwin tanának nyelvezetéhez, és azt Krisztus feltámadására alkalmazza. Azért teszi ezt, hogy a ma embere számára könnyebben érthetővé tegye azt az újdonságot, amelyet Krisztus feltámadásának távlatá állít az emberiség és külön-külön minden ember elé. Ez az esemény ugyanis nem egy olyan csodája a múltnak, amely mint különleges, egyedi eset végső soron közömbös is lehetne számunkra. Minőségi ugrásról van szó az élet történetében, és ez senki számára sem lehet érdektelen. Az új, jövőbeli élet távlatá egy új világ felé is kinyitja az embert, amely Krisztus feltámadása óta már egyre jobban behatol jelen világunkba, fokozatosan átalakítja és magához vonzza azt. Nem túlzás tehát, hogy Krisztus születésével új időszámítás kezdődött az emberiség éle-

tében, hiszen benne jelent meg az új ember!

Ebben a távlatban érthetjük meg igazán, hogy keresztény hitünk nem csupán parancsolatok és szabályok összessége, vagy egy szép hagyomány ápolása, amely őseinknek olyan kedves volt, hanem maga az élet. A feltámadás hite pedig nem kegyes legendák és kitalált mesék továbbélése, amely reményt ad az embernek, de semmi köze a való világhoz. Éppen ellenkezőleg, ez a hit tesz képessé bennünket arra, hogy felülmúljuk önmagunkat, mi is részesei legyünk az „evolúció legjelentősebb mutációjának”. Krisztus ugyanis azért jött el hozzánk, hogy kiszabadítson minket önzésünk és szűkkeblűségünk rabságából, és elvezessen minket Isten fiainak szabadságára. Az általa hozott megváltás azt jelenti, hogy visszakapjuk eredeti ártatlanságunkat, és felismerjük hivatásunkat, mert akik befogadták őt, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek (vö. Jn 1,12). Ez az igazi nagy változás. Ezt szolgálja az üdvösség egész története: hogy megvalósuljon a szent csere. Ugyanis karácsonykor azért lett emberré az Isten, hogy a feltámadáskor nyilvánvaló legyen Isten gyermekeinek megistenülése.

Ternyák Csaba érsek

Forrás: Új Ember 2008. március 23.

Imádság

Megfeszített és föltámadt Urunk! Táníts meg minket arra, hogyan küzdjük meg a mindennapi élet harcait, és így teljesebbé váljon életünk. Te türelmesen és alázatosan viseled az emberi élet terheit, miként keresztthalárod és szenvedésed kínjait.

Segíts, hogy napi fájdalmainkat és konfliktusainkat, mint növekedésre kapott lehetőségeket fogadjuk, és így egyre hasonlóbba váljunk Hozzád.

Add, hogy türelmesen és bátran viseljük a szenvedéseket, bízva abban, hogy Te támogatsz.

Nagyböjti lelkigyakorlat 2010

A Kiss László hévízi esperes atya által vezetett lelkigyakorlat három fő témára épült.

Az első napi szentbeszéd címe: Isten.

A ma embere hajlamos úgy élni, mintha nem lenne Isten. A szenvedést, a tragédiát nem akarja elviselni, gyakran még tudomásul venni sem, emiatt is tagadja Isten létezését. Nem tudja elviselni, hogy nem ő maga az Isten.

Gyakran nem értékeljük, amit ad nekünk, mi akarjuk meghatározni, mire van szükségünk, vagy éppen szerződést akarunk kötni vele. Ha erre nem vagyunk képesek, vagy ha nem működik úgy, mint egy pénzbedobós automata, akkor inkább megtagadjuk őt. Talán ki kellene írni, és hirdetni az utcákon, hogy Isten létezik, mint a Száz év magány című regényben, hogy el ne feledezzünk a létezéséről.

Ki az Isten? Kit vagy mit imádok én?

Ha Isten bennünk van, minden könnyebb. Kevesebb a harag, a széthúzás, a szeretetlenség, ha ő az erkölcsi életünk alapja. Élő lenne bennünk a hit, helyreállna a bizalom, amely manapság annyira hiányzik az életünkből, ha életünket az ő törvényei szerint rendeznénk.

Honnan ismerhetem meg Istent?

Először is onnan, hogy a teremtett világban alapvetően rend és fegyelem

van; az ember okozza a káoszt, amikor beleavatkozik ebbe az Isten által alkotott rendbe.

Megismerhetjük őt a Szentírásból is. Ha a Szentírást rendszeresen olvasunk, megtaláljuk benne a kinyilatkoztatásait, megtudjuk, hogy Isten végtelen szeretetből hozott minket létre, és ezt a szeretetet akarja megosztani velünk. Legyünk nyitottak, akarjuk őt megismerni, és váltsuk életté a Szentírás tanításait! Ennek a törekvésünknek a végső célja az, hogy eljussunk hozzá az örök életbe.

A második nap: Bűnbánat.

Isten nélkül nem létezhetünk. Ez számos egész életünkben ateista elveket valló ember esetében is bebizonyosodott. Például Heine, Mao, Marx, Engels és Lenin esetében is, akik életük végén megtérést mutattak.

Isten végtelenül szeret minket, de meghagyja a szabad akaratunkat. Ő nem hagy el minket soha, mi hagyjuk el őt, amikor bűnt követünk el, vagy amikor közönyösek vagyunk embertársaink iránt, amikor hiányzik belőlünk a szeretet. Szeretetlenül viselkedünk, amikor nem akarjuk elfogadni embertársainkat olyannak, amilyenek Isten megteremtette őket. Amikor másokra a saját akaratunkat, véleményünket akarjuk rákényszeríteni. Amikor segíthetnénk valakin, de nem tesszük.

A sok rossz tapasztalat miatt sokan elvesztettük a mások iránti bizalmat; még a családban, a kisebb közösségekben is előfordul, hogy nem bízunk egymásban.

Én tudok-e úgy bízni Istenben, mint Mária, aki nem kötötte feltételekhez a bizalmát, aki azonnal igent tudott mondani? Ha én is feltétel nélkül rábízom magam Istenre, önmagamot találok meg. Isten erejével, Isten kegyelmével le tudom győzni a világot. Isten kegyelmét pedig a szentségek vétele révén kaphatom meg.

Nem az a baj, ha bűnt követek el, hiszen a szentek példáján is láthatjuk, hogy ők sem éltek büntetlen életet. Baj

akkor van, ha nem vagyok hajlandó bocsánatot kérni, megbánni a bűneimet, és felhagyni velük. Ugyanis amíg bűnben vagyunk, halottak vagyunk. Isten minden vétkünk ellenére is szeret minket, és azt akarja, hogy hazatérjünk, meg akar nekünk bocsátani. Haza akar vezetni minket a mennyei dicsőségbe.

A harmadik nap: Szeretet.

A Szentírás arra a kérdésre is megadja a választ, hogy kik vagyunk: Isten teremtményei vagyunk. Ő hozott létre mindnyájunkat, és célja van minden egyes teremtményével. Ezt a célt, ezt az isteni küldetést kell teljesítenünk az életünk során. Minden egyes élet értékes, mert Isten számára minden egyes ember fontos.

Meg kell tanulnunk Krisztustól azt az elfogadó szeretetet, amelyet ő gyakorol velünk szemben. Meg kell tanulnunk elfogadni a másik embert olyanak, amilyenek. Ha hagyom, hogy Isten szeretete hasson rám, az én életem is gyökeresen megváltozik. Ekkor elmondhatom Szent Pállal, hogy élek, de már Istenben élek, Isten pedig bennem él.

A szeretet adja meg az élet értelmét. A Szentháromság a szeretet egysége, ezt az egységet kell létrehozni a mi életünkben is. Jól tudjuk, hogy aki szeret, az szenved is, de el kell fogadnunk a szenvedést és a fájdalmat, mindez az élet része. Jézus megígérte, hogy velünk marad a világ végezetéig. Megbocsátja bűneinket, szent testét magunkhoz vehetjük az Oltáriszentségben. Erőt ad nekünk a küzdelmeinkben és a fájdalomak legyőzéséhez.

Az első és a legfontosabb parancs: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat” (Lk 10,27).

Krisztust itt a földön csak a másik emberen keresztül szerethetjük. Figyeljünk rá, hallgassuk meg, segítsünk neki, imádkozzunk érte!

A nagyböjti szent időben fordítsunk több időt Isten megismerésére, bűneink felismerésére és megbánására, és nyíljunk meg Isten megbocsátó szeretete előtt!

szöveg és fotó: Demény Anna

Érsek atya az ovismisén

Nagy örömünkre szolgált, hogy március 13-án, szombaton dr. Márfi Gyula érsek atya elfogadta meghívásunkat, és László Dezső atyával közösen tartották meg a gyermekeknek szóló szentmisét.

A templom zsúfolásig megtelt. Az érsek atya megjelenése a gyerekeket egyáltalán nem zavarta, ők ugyanúgy odakucorodtak az oltár előtti térre, kis párnáikra a szentbeszéd alatt, mint amikor Dezső atya tartja a prédikációt. A szentbeszéd egyaránt szólt a gyermekekhez és a szülőkhöz is. Az érsek atya kiemelte, hogy a szülők látható, egymás iránti szeretete nélkül nem tudnak egészsé-

gesen fejlődni a gyermekek. Erre épül, ebből gyökerezik minden, ami a családi életet táplálja.

A szentmise után a Szilágyi Erzsébet keresztény iskola nevelői által szervezett játszóházba is átjött az érsek atya. A gyerekek bábokat készítettek, rajzoltak, festettek az iskola pedagógusainak segítségével. A szülők egy-egy pohár finom tea mellett beszélhették át az elmúlt hét történéseit. Azt hiszem, mindannyiunk nevében elmondhatom, hogy az estének nagyon nehezen lett vége, a gyerekek alig akartak eljönni az iskolából, nagyon jól érezték magukat.

Gyerekeknek szóló szentmiséket minden szombaton tartunk 17 órai kezdettel. Szeretettel várunk mindenkit!

Egy édesapa

Timár Veronika Márciusi kérdés

A hóvirág, a kankalin,
az illatos hunyor,
a héricsek, a krókuszok,
a szűz kökörtcsinek
töretlen újra hajtanak
a tél-gyötörte föld alól
– sok ezredéve így megy ez –,
a tél örök sötét halál,
és ők: örök feltámadás,
örökké nyíló ifjúság,
örök felejtés, újulás,
és nincsen ebben változás
sok ezredéve már...

Az emberszív, mondd, hány telet bír,
hány törést, halált?
Letört virága romjain
bimbót hányszor terem,
töretlen újra hajtani
a tél-gyötörte föld alól
hány új tavasszal engeded?
Még hány fagy éget, hány halál,
és jó-e rá feltámadás,
örökké nyíló ifjúság,
örök felejtés, újulás,
vagy lesz-e még csak egy tavasz,
hogy újra hajt a szív?

2010. március 22.

Köszönjük, Kántor Úr!

Akik rendszeresen járnak a Regina Mundi-templomba szentmisére, azoknak bizonyosan feltűnt, hogy valami megváltozott, valami nagyon hiányzik február eleje óta. A miseliturgia zenei támasza – az a jellegzetes zengésű szép férfihang, amely sokszor elővezette a zoltárokat, áthatott az énekek kísérorakkordjain és a nagyböjti passiókban az elbeszélő evangélista szerepét szolgáltatta meg; az a már megszokott-megszeretett színes orgonajáték, amely a hétköznapi alkalmakat is ünneppé varázsolta, és hazafelé menet fülünkbe ültette az áldozás alatt vagy kivonulásra játszott orgonadarab, improvizáció dallamát – immáron két hónapja csendesen, minden búcsúszó nélkül elhallgatott.

Kántorunk, Kreschka Károly, élete során több mint fél évszázadot szolgált a hangszerek királynője mellett. Ahogy tréfásan szokta mondani: „Az orgona az első feleségem...” Talán többen is emlékeznek még rá a kedves Hívek közül, amikor 1999. május 24-én, pünkösd hétfőjén negyvenéves orgonista jubileumát ünnepeltük. Hajdan több állomás után érkezett meg a Regina Mundi Plébániatemplomba, hogy aztán, esztendőik múlva, ott és akkor, az általa igen nagyra becsült és sokat játszott Kodály: Csendes misével tekintsen hátra a megelőző négy dolgozót évtizedre.

Amikor mi szeles, zimankós téli hétféteken vagy nyári felhős szakadásos viharban még a redőnyt is lehúztuk ablakainkon, Ő ment rendíthetetlenül. Nem választhatott ki egyet a vasárnapi szentmisék közül. Amikor mi szerdánként vagy első péntekenként az egész napi munka után megfáradva tértünk haza, és az otthonmaradás győzött, Karcsi akkor is elindult, lefelé a Kiskőrösi utcán az esti misére. Nem volt az adventben roráté, amely csendes szertartásként árválkodott volna. A májusi litániák és a nagyböjti keresztutak is elképzelhetetlenek voltak nélküle.

Csak családja a megmondhatója, hogy hány hétvégi közös kirándulásról mondtak le a kántori szolgálat miatt. Ez nem volt másként ünnepek-kor sem. Ő volt mindig szinte az utolsó, aki elhagyta a templomot a betlehemes pásztorjáték után, ellenőrizve, hogy rendben visszaálljanak helyükre az oltártér lebontott alkotóelemei, és elsőként jelent meg néhány óra múltán, hogy az éjféle misére igyekvők már karácsonyi orgonamuzsikára léphessenek be Krisztus születését ünnepleni.

Szabadidejében készítette azokat a diakockákat, amelyeken kivetítve kísérhetjük figyelemmel a népénekek szövegeit. Karbantartotta az orgonát, hitoktatott, siketek miséjén jelelt, aktív tagja volt az egyházközség képviselő-testületének, kicserélte a kiegészítőket, a templom elektromos modernizálásából is kivette részét, alkalmanként felvette magnóra egy-egy prédikáció szövegét, amelyet azután – ott-hon leírva – eljuttatott olyan híveknek, akik egészségi állapotuk miatt nem hallhatták élőben, és folytathatnánk a felsorolást még hosszasan.

Mindenhol ott volt, ahol elkelt a segítség bármilyen formában, hiszen – aki közelebről ismeri, jól tudja – könnyőületet nem ismerő szókimondásánál és célba találó humoránál csak a jólelke nagyobb.

A keszthelyi Magyarok Nagyszonyja Plébániatemplomban történő orgonahangolások, kisebb javítások nyomán hívta életre az – 1993-tól hosszú évek hagyományává váló – ot-tani koncertsorozatot, amelynek bevétele a hangszer renoválására fordíthaták. 1995-ben megtudva, hogy a Jeruzsálem-hegyi családok gyermekeinek nyári táborozásánál pénzügyi akadályok léptek fel, rögvest szervezett egy orgonahangverseny-sorozatot a Regina Mundiban, amely megoldotta a gondokat.

Néhány lelkes – templomunkba járó – leányzó éneklési kedvét felismer-

Meghívó

*A Congregatio Jesu (Angolkisasszonyok)
Szerzetesrend Veszprémi alapításának
150 éves évfordulóját ünnepli,
melyre szeretettel hívjuk és várjuk
2010. május 15-én.*

Program

*15.00 órától Knáb Judit CJ
tartományfőnöknő ünnepi köszöntője,
majd ünnepi szentmise
a Regina Mundi Plébániatemplomban.*

*16.00 órától emléktábla-avatás
Molnár Edit CJ nővér emlékére.*

*16.30-tól szerény vendéglátás
a Szilágyi Erzsébet Keresztény Iskola
nagytermében, vetítéssel,
kötetlen beszélgetéssel*

*A találkozó ideje alatt lehetőséget
biztosítunk a Szilágyi iskola és
az Ipari Szakközépiskola és
Gimnázium épületének bejárására.*

*Minden érdeklődőt szeretettel várunk!
A Congregatio Jesu szerzetesrend nővérei*

*„Amilyen nagy benned az őszinteség,
olyan mértékben teszel szert egyéb
erényekre is”*

*Ward Mária
A Congregatio Jesu 2010-es jelmondata*

ve hívta fel őket maga mellé a karzatra, hogy a szentmiséken segédkezzenek neki az Introitus, a válaszos zoltár és a Communio előadásában. A csapat jó hangulata és egyre nagyobb zenei buzgalma számos új tagot vonzott ebbe a körbe. Észre sem vettük, és már komolyabb előadói repertoárral rendelkező kiskórusunk volt, amely Rostetterné Nagy Rita szakmai vezetésével – és már mondanom sem kell: Kreschka Károly szervezésében – 1997. május 30-án vette fel a Schola Regina nevet, és amelynek énekeseit hallhatjuk a szentmiséken ma is szolgálni.

Évekkel ezelőtt, egy bizonyos május 31-én, amely éppen hétköznapra esett, nem csendült fel a litánián az orgona, talán emlékeznek rá a kedves Hívek!

Sem Karcsi nem érkezett meg, sem valaki helyettes. Gyula atya és Apollónia nővér egy ideig vártak rá a sekrestyében, majd csendben zajlott le a szertartás. Később derült ki, hogy a Regina Mundi orgonistája abban a hónapban elszámolta magát és csak 30 napban gondolkodott. Heteken át és még a következő évek májusaiban is megemlékeztek erről a kis tévedésről, és jót derültek az ebből kialakult poénonokon, fricskázásokon.

Most úgy tűnik, megállt az idő kerek: jó néhány hete május 31-ét írunk... Karcsi azóta nem járt a karzaton. Ahogy jókedve és tenni akarása átragadt a körülötte lévőkre, úgy ültette el jó néhány emberbe szinte észrevétlenül a zene és ezen belül is az orgonálás szeretetének magvát. Volt, ahol jó földbe esett és kihajtott. Ennek köszönhetően nem hallgat most a hangszeres királynője. Azon három fiatal, aki stafétaként átvette tőle a kántori szolgálat nemes, de áldozatokkal járó feladatát, valamilyen formában „megfertőződött” már általa ezzel az elhivatottsággal – hála Istennek!

A kérdésre azonban – amely e sorok olvasása kapcsán mindenkiben már bizonyosan megfogalmazódott – nem adhatjuk meg a választ, nem is szükséges. Miért adta át szeretett és megbecsült orgonistánk a zenei szolgálatot másoknak? Véglegesen hagyta volna abba vagy csak egy kis időre? Tiszteletben kell tartanunk döntését. „Mert méltó a munkás az ő béérére.” (Mt 10,10b) Kérdemelte a pihenést: neki is kijár, hogy az óra sürgető figyelmeztetése végre ne zökkentse ki semmiből, amibe éppen belekezdett, hogy örömét lelhesse két gyönyörű lányunokájában, és hétvégeken, ünnepnapokon is szabadon tehessen bármit, amitől eddig elvonta az önként vállalt kötelesség.

Köszönjük, kedves Kántor Úr, az eddigi szolgálatot, a muzsikával szembé tett szentmiséket! A remény pedig ott él bennünk, hogy hátha átfordulhat mégis a megakadt naptár lapja június 1-re...

Friedler Magdolna

Itt az idő

Hát igen, sokan érezzük úgy, hogy eljött az idő. A régóta várva várt. Amikor egy újabb lehetőséget kapunk, hogy változtassunk életünkön. Nem értelmetlen hóbörgéssel, uszítással, hanem csendben, nyugodtan és törvényesen. Csak azt a négyzetet kell megtalálnunk április 11-én, amelyikbe józanul és megfontoltan egy jól látható X-et kell beírunk. Nagy a tét. Éppen ezért döntésünk nem lehet érzelmi. Teljesen közömbös, hogy szimpatizálunk-e egy politikussal – akiről persze évek óta minden hazugságot és rágalmat terjesztettek –, vagy éppen ezért nem, lényegtelen, hogy mit hallott a szomszédunk valamelyik képviselőről. Felejtjük el ezeket, és próbáljunk felülemelkedni a kicsinyes pletykákon. Csak azt nézzük, ki a hiteles, ki a kormányzóképes, ki nem osztja meg a jobboldalt, ki az, aki nem hazudik, vagy egyszerűen csak próbáljunk visszaemlékezni az elmúlt időszakra, megvalósult-e, amit ígértek, s ha már annyira földhözragadtak vagyunk, hogy nem elvek mellett döntünk, akkor egyszerűen csak nézzünk bele a pénztárcánkba.

A helyzet nem könnyű. Hasonlóak vagyunk a választott néphez, akik az egyiptomi rabságból kiszabadulva negyven évig vándoroltak, nem találván az ígért földjét, sem önmagukat. Mert hiába kapták vissza szabadságukat, zsigereikben, gondolkodásukban még sokáig rabok maradtak. Magunkon is tapasztalhatjuk ugyanezt: '89 óta húsz év telt el, de még sok időnek kell eltelnie, amíg a magyar lélek a szolgaságból felszabadul. Tapasztalatok bizonyítják, hogy a rab idővel elfogadja, sőt ragaszkodik rabtartójához.

Nehéz ezt megérteni azoknak, akik más lelkiállapotúak, de ezért nem szabad haragudni. A jó döntéshez idő, józan ész és alázat is kell, no meg tisztánlátás. Hiszen a negatív erők – e helyütt bátran leírhatom, hogy a sáttán – ezerféle cselhez folyamodnak.

Megoszt, megtéveszt, elbizonytalanít. Senki ne gondolja, hogy azt a szelet, ami a „radikális” jobboldal felől fúj, azt nem a baloldal kelti és táplálja. És azt sem, hogy ha valaki felölt egy vitézkötéses ruhát, az a szívében is magyar lesz. A radikalizmust említvén jut eszembe a MIÉP és Csurka István. Ahogyan „elvézsett” és szétesett a pártja az évek során, mivel túlságosan szélsőségesnek minősítették. És most a Jobbik ugyan mitől lett szalonképes? Uszítani, ordítozni, randalírozni könnyű, persze csak addig, amíg nem a mi autónkat gyűjtják fel, török be ablakainkat, verik a hozzátartozóinkat. Mihelyt érintettek vagyunk, azonnal a rendért áhítózunk. Tulajdonképpen nagyon sajnálatra méltók azok, akik nem látnak át a meszterkedéseken, akik még ma is megtéveszthetők. De hála Istennek, most úgy tűnik, többen vannak azok, akiknek a gondviselés megadta a tisztánlátás képességét, vagy rádöbentek az igazságra, és reményeink szerint azok számára is megvalósítják a jobb, élhetőbb jövőt, akik máshogyan gondolkodnak, vagy még mindig ellenségesek.

A remélt, ám beláthatatlan jövővel kapcsolatban Paulo Coelho-t idézem: „...a jövő Istené, aki csak rendkívüli körülmények között szokta felfedni. És hogyan vagyok képes megfejteni a jövőt? A jelen jeleinek alapján. A titok a jelenben rejtőzik, ha a jelenre összpontosítasz, meg tudod jobbitani. És ha jobbá tetted a jelent, akkor az is, ami utána következik, jobb lesz. Felejtsd el a jövőt, s éljed életed minden napját a törvény tanítása szerint, és abban a hitben, hogy Isten gondoskodik gyermekeiről. Minden nap magában hordozza az örökkévalóságot... Isten a jövőt csak nagy ritkán mutatja meg, mégpedig egyetlen esetben: ha az olyanféle jövő, amely úgy van megírva, hogy megváltozzék...”

E. Hargitai Márta

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevele a választásokra

Kedves Testvérek!

Néhány nap múlva társadalmi életünk egy nagyon fontos eseményéhez érkezünk: országgyűlési választások lesznek hazánkban. Az Egyház Krisztustól kapott küldetése, hogy hirdesse az evangéliumot minden embernek. Az evangélium üzenete egyaránt érvényes a társadalom, a politika, az egyéni és a közösségi élet minden területére: „...a társadalmi tanítás az Egyház részéről nem (...) illetéktelen beavatkozás. Joga van a társadalmi szféra evangelizálására, (...) amelyben az ember élete zajlik, – hogy ott visszhangozza az evangélium felszabadító üzenetét” (Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma, 70. p.).

2006-ban a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia imaévet hirdetett a nemzet lelki megújulásáért. Ebben a körlevélben írtuk: „Nemzetünk nagyon nagy bajban van, csak Isten irgalma menthet meg minket.” Sajnos helyzetünk azóta még tovább romlott, de a lelki megújulás vágya is erősödött. Mindnyájan tapasztaljuk az egészségügy, a közoktatás és a nevelés tragikus helyzetét, az emberek elszegényedését, a munkanélküliség növekedését, a becsületes munka leértékelődését, a közbiztonság hiányát, bizonyos nemzetiségi és etnikai kérdések politikai célú felhasználását, a család értékeinek lejáratását, a családok gazdasági ellehetetlenítését, a vidék és a mezőgazdaság szomorú helyzetét. Mi, katolikus keresztények pedig évről évre szembesülünk egyházi iskoláink és más intézményeink hátrányos megkülönböztetésével. Mindezeket tetézi az általános korrupció és az intézményekből való kiábrándulás. Sokan elvesztették a jövőbe vetett reményüket, és közömbösségbe merültek. Sokan mondják: nem megyek el választani, úgyis minden mindegy.

Mi, keresztények azonban nem oszthatjuk ezt a reménytelenséget. Sorsközösségben vagyunk egész népünkkel.

Önmagunk, fiatalságunk, nemzetünk jövőjéért felelősek vagyunk Isten előtt. Emlékezzünk csak: egy-egy kórház bezárása vagy vasútvonalak megszüntetése elleni tüntetés hozott-e eredményt? – Nem. Azt hallottuk: demokratikus országban erre csak választások hozhatnak megoldást. Hát most itt a lehetőség! Aki nem megy el választani, az eleve lemond arról a jogáról, hogy valamit is számon kérhesen, lemond gyermekei, szülei, hazája jövőjéről. Ezért számunkra, hívők számára a részvétel a választásokon *lelkiismereti kötelesség*.

Simon András: Jöjjen el a Te országod

De milyen pártot válasszunk, kire adjuk szavazatunkat? Itt két dolgot kell megfontolni. Az *első*: nyilván mi, katolikus keresztények csak olyan pártot támogathatunk, amelyik értékeli és támogatja a családot, segíti az oktatás-nevelés helyreállítását, értékeli a becsületes munkát, és támogatja a munkahelyeket. Olyan pártot, amelyik kész felszámolni az általános korrupciót, megvédi az ártatlanokat, és bünteti a bűnösöket, amely visszaállítja a közbiztonságot, rendet tesz az egészségügyben, és amelyik nem diszkriminálja anyagilag azokat a szülőket, akik gyermekeiket egyházi iskolába járatják. Természetesen a választások előtt ezeket mindenki megígéri, de azt is meg kell nézni, hogy a szép ígéretek

hirdetői mit csináltak eddig.

A *másik kérdés*: ha úgy gondoljuk, van olyan párt, amelytől ezeket elvárhatjuk, akkor azt is meg kell fontolni, képes lesz-e arra, hogy kormányra kerülve ígéreteit végre is tudja hajtani. Szavazatunkkal ne támogassunk olyan pártot, amelyik sokak számára tetszetős ígéretekkel áll elő, de azokat megvalósítani nem képes.

Keresztény hitünkkel ellenkezik minden olyan liberális, a kereszténység alapértékeit támadó-kigúnyoló világnézet, amely tagadja az élet szentségét, az egy férfi és egy nő közötti házasságon alapuló családot, és amely – miközben állandóan hivatkozik az emberi jogokra, ugyanakkor mégis – a pénzt és a multinacionális tőke uralmát állítja a középpontba. XVI. Benedek pápa írta a „Caritas in Veritate” kezdetű enciklikájában, hogy „az a humanizmus, amely kirekeszti az Istent, embertelen humanizmus” (78. p.).

Fontosnak tartjuk ugyanakkor magyar voltunkat, nemzeti kultúránkat, melyet a kereszténység formált már több mint ezer éve, s azt a hazaszereget, amelyre Szent István óta minden magyar szent és boldog, nemzetünk minden nagyja tanított minket. Széchenyi Istvánnal valljuk: „egyetlen népnél sem vagyunk alábbvalóak.” De azt is meg kell jegyezni, hogy mi, katolikus keresztények Krisztus példájára nyitott szívvel közeledünk minden ember felé.

Kedves Testvérek!

Mindnyájan érezzük, hogy mélyponton áll ma nemzetünk. Ez azonban nem taszít reménytelenségbe minket. Hazánkban nagy változásra van szükség, és erre most lehetőségünk nyílik a választásokkal. Imádkozunk Istenhez bölcs belátásért és bátorságért, hogy megfontolt, jó döntést hozunk. Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk!

Budapest, 2010. március 28.

2010. május 16-án lesz a **Simonyi-** és **Botev-**iskolák **hittanosainak elsőáldozása** a Regina Mundi-templomban.

A szentség vételéhez a hittanosoknak – a hittanórák látogatásán kívül – előkészítésen kell részt venniük. Az előkészítő **foglalkozásokat** a templom hittantermében **László Dezső atya tartja.**

A hittanterem a templom bejárata mellett, a rendház ajtaján keresztül közelíthető meg.

Az első foglalkozás napja **április 10.** reggel 9.00 óra, időtartama kb. 45 perc. Ezt követően, május 1-je kivételével, minden szombaton várjuk a gyerekeket.

A keresztség szentségében részesülnek azok a gyermekek, akik az elsőáldozásra is felkészültek, és még nincsenek megkeresztelve. Keresztelésükre az elsőáldozást megelőző szombaton, a próbát követően kerül sor. Hittankönyvet, füzetet és íróeszközt hozzanak magukkal!

A bérálásra való felkészítés ugyanezen a napon kezdődik, 10.00 órakor, azonos helyen.

A bérálás szentségének kiszolgáltatása pünkösdhétfőn, **május 24-én** délelőtt, a 10.00 órai szentmise keretében, **a Szent László-plébániatemplomban lesz.**

Imádkozzunk értük!

Vasi István hitoktató

Zarándokút

A nagy érdeklődésre való tekintettel a Regina Mundi Plébánia zarándokutat szervez a torinói lepel megtekintése céljából.

A Krisztus testét takaró valódi leplet tíz év felújítás és tudományos vizsgálatok után először tárják a nyilvánosság elé. Legközelebb erre – a tervek szerint – csak tíz év múlva lesz lehetőség.

Időpont: 2010. április 28 – május 1.

Utazás: autóbusszal

Tervezett útvonal: Veszprém – Mestre (Velence) – Torinó – Mestre – Veszprém

Az utazás időtartama: 4 nap (3 éjszaka)

Ár: kb. 50 000 Ft, amely tartalmazza az útiköltséget, szállást, félpanziós ellátást.

Jelentkezési határidő: április 5.

Az előleg összege 20 000 Ft, melynek befizetési határideje április 5.

A kedves hívek jelentkezését a Regina Mundi Plébánián, illetve misék után a templom sekrestyéjében várjuk, ahol további információkat kaphatnak.

Várjuk olaszul beszélő útitársak jelentkezését is, akiknek segítségére szükség esetén számítnak az út során.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
ápr. 11.	<i>ApCsel 5,12-16</i>	<i>Jel 1,9-11a.12-13.17-19</i>	<i>Jn 20,19-31</i>
ápr. 18.	<i>ApCsel 5,27b-32.40b-41</i>	<i>Jel 5,11-14</i>	<i>Jn 21,1-19</i>
ápr. 25	<i>ApCsel 13,14.43-52</i>	<i>Jel 7,9.14b-17</i>	<i>Jn 10,27-30</i>
máj. 2.	<i>ApCsel 14,21b-27</i>	<i>Jel 21,1-5a</i>	<i>Jn 13,31-33a.34-35</i>

Hírek és események

Az imaapostosság szándékai áprilisra:

Általános: Hogy a fundamentalizmusra és végtelenségre törő minden hajlandóságot ellensúlyozzon a valamennyi hívő közötti kitartó tisztelet, türelem és párbeszéd.

Missziós: Hogy az evangélium miatt üldözött keresztények a Szentlélek éltető erejével kitartsanak Istennek az egész emberiség iránti szeretetét hűségeen tükröző tanúságtételben.

Április 11-én húsvét 2. vasárnapja, az **isteni irgalmasság vasárnapja.**

Április 19-én van **XVI. Benedek pápa megválasztásának (2005) az évfordulója.**

Április 25. húsvét 4. vasárnapja, a **papi és szerzetesi hivatások világnapja.** A templomi perselyadományodat a kis-papnevelés céljára gyűjtjük és küldjük be az érsekségre.

Április 29-én **Sienai Szent Katalin** szűz és egyháztanító, Európa társvédszentjének az ünnepe.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: *Sisak Balázs* március 14-én

...mert az örök hazába költöztek: *Kovács László* (85 éves) február 17-én, *Baradits Eszter* (2 napos) február 19-én, *Bontó József* (71 éves) március 2-án, *Török Klára* (84 éves) március 15-én

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án